

3. Naruszenie prawa polegające na tym, że w zaskarżonym wyroku zaskarżoną decyzję uznano za zasadną (pkt 67 zaskarżonego wyroku), pomimo iż decyzja ta odsyła w ramach uzasadnienia po pierwsze do decyzji Komisji z dnia 13 marca 2014 r. [ARES (2014) 710158], która wyklucza wnoszącą odwołanie z uczestnictwa w projekcie eDIGIREGION (pkt 57 i 60-62 zaskarżonego wyroku) i po drugie do końcowych sprawozdań z audytów 11-INFS-025 i 11-BA119-016 (pkt 63 i 64 zaskarżonego wyroku), podczas gdy zarówno decyzja Komisji z dnia 13 marca 2014 r. [ARES (2014) 710158] jak też końcowe sprawozdania z audytów 11-INFS-025 i 11-BA119-016 były przedmiotem skarg o stwierdzenie nieważności.
4. Naruszenie prawa polegające na tym, że w zaskarżonym wyroku przeinaczono ocenę przedstawionych dowodów stwierdzając, że REA „wielokrotnie” żądała od wnoszącej odwołanie określonych informacji (pkt 75 zaskarżonego wyroku), że „powtórzyła swe żądanie” w piśmie z dnia 14 maja 2014 r. (pkt 78 zaskarżonego wyroku) i że „pomiędzy REA i wnoszącą odwołanie wielokrotnie doszło do wymiany pism” (pkt 118 zaskarżonego wyroku).
5. Naruszenie prawa polegające na tym, że w zaskarżonym wyroku przeinaczono ocenę przedstawionych dowodów poprzez odesłanie w jego pkt 8, 77 i 78 do nieistniejącego dokumentu, którego brak było w aktach sprawy.
6. Naruszenie prawa polegające na tym, że w zaskarżonym wyroku stwierdzono zasadność zaskarżonej decyzji (pkt 80, 84, 94, 108 i 127 zaskarżonego wyroku), podczas gdy zaskarżona decyzja narusza pkt 2.2.2 załącznika do decyzji 2012/838 ponieważ odchodzi od pozytywnej oceny niezależnych zewnętrznych oceniających dotyczącej zdolności operacyjnych wnoszącej odwołanie „bez silnej i dobrze uzasadnionej argumentacji”.
7. Naruszenie prawa polegające na braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku w części, w której stwierdza się w nim że „skarżąca [wnosząca odwołanie] nie przedstawiła żadnego dowodu pozwalającego podważyć rozumowanie [REA]” (pkt 58 zaskarżonego wyroku) i że jej pismo z dnia 2 czerwca 2014 r. dołączone do załącznika A26 do skargi „powtarzało część informacji znajdujących się w dokumencie wyjaśniającym wspomnianym w pkt 8 powyżej jednakże bez przedstawiania szczególnych informacji żądanych przez REA, wymienionych w pkt 7, 9 i 10 powyżej”.
8. Naruszenie prawa polegające na tym, że w zaskarżonym wyroku stwierdzono, iż harmonogram przewidziany w upoważnieniach negocjacyjnych przewidywał zakończenie negocjacji „w sposób orientacyjny” (pkt 130 zaskarżonego wyroku).
9. Naruszenie prawa polegające na tym, że w zaskarżonym wyroku błędnie stwierdzono, że nie przysługuje odszkodowanie za szkody i zadośćuczynienie za krzywdy poniesione w wyniku wydania zaskarżonej decyzji (pkt 147, 148 i 150 zaskarżonego wyroku).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 12 maja 2017 r. – Ryanair Ltd/The Revenue Commissioners**

(Sprawa C-249/17)

(2017/C 221/19)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ryanair Ltd

Druga strona postępowania: The Revenue Commissioners

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przyszły zamiar świadczenia usług w zakresie zarządzania na rzecz przejmowanej spółki w przypadku udanego jej przejęcia jest wystarczający dla ustalenia, że potencjalny nabywca prowadzi działalność gospodarczą do celów art. 4 szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾, w związku z czym VAT obciążający potencjalnego nabywcę z tytułu towarów lub usług świadczonych w celu doprowadzenia do rzeczonoego przejęcia może być potencjalnie uważany za podatek naliczony na poczet zamierzonej działalności polegającej na świadczeniu usług w zakresie zarządzania; oraz
- 2) Czy zachodzi wystarczający „bezpośredni i ścisły związek”, wskazany jako przesłanka przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku *Cibo* (2), między specjalistycznymi usługami świadczonymi w kontekście takiego potencjalnego przejęcia, a transakcjami sprzedaży, to znaczy potencjalnym świadczeniem usług w zakresie zarządzania na rzecz przejmowanej spółki w przypadku udanego jej przejęcia, który uprawniałby do odliczenia VAT od tychże specjalistycznych usług?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1).

⁽²⁾ Wyroku z dnia 27 września 2001 r. w sprawie *Cibo Participations SA/Directeur régional des impôts du Nord-Pas-de-Calais*, C-16/00, EU: C:2001:495

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-251/17)

(2017/C 221/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i L. Cimaglia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie podejmując wszelkich środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie C-565/10 Komisja/Włochy, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;
- zasądzenie od Republiki Włoskiej okresowej kary pieniężnej w wysokości 346 922,40 EUR, pomniejszonej ewentualnie o kwotę wynikającą z proponowanej formuły stopniowego zmniejszania, za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-565/10, począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia całkowitego wykonania wyroku w sprawie C-565/10;
- zasądzenie od Republiki Włoskiej ryczałtu w wysokości 39 113,80 EUR za dzień, a co najmniej w wysokości 62 699 421,40 EUR, począwszy od dnia wydania wyroku w sprawie C-565/10 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia całkowitego wyroku w sprawie C-565/10;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja Europejska zarzuca brak wykonania wyroku Trybunału z dnia 19 lipca 2012 r. w odniesieniu do 80 aglomeracji włoskich, których dotyczył ten wyrok.

Republika Włoska przyznaje w tym zakresie, że nie wykonała ona zobowiązań ciężących na niej na mocy art. 3 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych⁽¹⁾ w odniesieniu do 35 aglomeracji. Państwo to przyznaje także, że nie wykonało zobowiązań ciężących na nim na mocy art. 4 i 10 tej dyrektywy w związku z 70 aglomeracjami.